

Lázár Kinga***Azt hittük, hogy a szobáink***

Baka István *Azt hittük, hogy a dzsungelek és a Tűzbe vetett című evangélium* című verseihez

képesek lesznek idővel ránk nőni: a gerendák fejmagasságban, egy párnahuzatnyi helyen ücsörgünk majd egymás növényzagú leheletében. Már ha itt maradunk, ha őrizzük évekig a látogatás kényszeres gesztusát. Ezért az összenyíló balkonokra másztunk ki, onnan láttuk felbukkanni a kerekded arcokat. A lányok, a lányok idejében érkeztek: micsoda obskúrus rituáléra hordják a tollakat ide. Az oltár a Magdolnáé, arcuk fehérre festve, mintha egy Pixar-animáció letűnt civilizációjának szüzei lennének, papagájokat, csimpánznyöszörgést, liánnnyakláncot vetítenek a sötétítőre a közössé tett múltunk helyett,

ekkor még mindig ezt képzeltek, s én – aki épp a szót kényszerűen veszem át –,

nem tudom, azóta hová kucorodtak ezek, az éjjelilámpa mögött guggolnak mészmázás arcukkal, legalábbis abban a pillanatban nincsenek szem előtt,

amikor elég bátor vagy rákérdezni,

amikor arról faggatod *vágóhidak személgödreit*, a természetfilmek vadnyulait, *akiket a róka úgy lóbál fogai között, mint tömjénfüstölőt*, miféle faragott maszkok képesek az arcot kitakarni tekintetünk elől,

bányatavak gyomrába látom merülni a passzusaid, nagy levegőbuborékként pattannak szét a zöldre ázott csilléken, ha *hűlye vizeknek* prédikálsz a *pontyarkangyal*-koszorúról, súlyos szavak, súlyos szavak, azbesztetőn szárítanám ki, amit sikerül kihalászni.

Az éneküket hiányolom, semmiképp nem törzsi kántálás ez sem, semmi ritmikusság, helyette becsípett óbégatás, vallomások, hogy irigylik Magdolnát, ők, akik sosem alszanak egyedül,

énekelj nekünk, Magdolna, te, akinek szentélyére hordjuk ezt a sok csecsebecsét. Teraszok fajanszáról, kukák fedeléről, muskátlis lépcsőházakból az átkozott tollakat, és néha édesvízi kagylókat is, krepp-papírt gyerekzsúrokról, flitteres szívószálat – hátha valamit könnyít a mellkasunkon, a tüdők térfogatát növeli ez a sok szerencsétlen tollsöprés.

Esküszöm, nem tudom, ilyenkor hol vannak a lányok,

hívtam őket, de látod, ők is engedik,

hogy kóborkutyák éhségét gyakoroljam egy aszfaltforró délutánon valaki könnyező pálmával körberakott teraszán,

a nedvességet nyalogatom a napszitta levelekről –

innen még a vörösre mázolt arcot is nehezemre esik elképzelni, a tekintete helyett pedig a gyámoltalanságra gondolok, amit a rúzsozott ajkak mögül kibukkanó tejfogak árasztanak.

Te, aki elég bátor voltál azt mondani: sosem írod le a nevét többet, ígérd meg, nem engeded,

hogy a dzsungeleket ilyennek,

hogy a partizánokat ilyennek, a kisvárosi nyarakat

mellszőrzetbe tapadt rágónak, magunkat halkszavúnak,

a nyálfoltos párnákat oázisnak gondoljam.